

[Kirsten Jacobsen.]

problemer på boligmarkedet ikke løses, før det bliver frit. Jeg må samtidig med beklagelse konstatere, at det kun er og bliver ord, for det konservative folkeparti har ikke siden de smukke visioner i 1966 overhovedet i gerning vist, at de også mente det, de sagde. Hr. Schlüter ved lige så godt som jeg, hvis hr. Schlüter ellers kan tælle, at der her i salen rent faktisk er et flertal for et frit boligmarked og også var det før valget. Det har man ikke villet anvende. Man har hellere villet sælge alle sine hellige principper, end man ville indgå et forlig om et frit boligmarked med dem, der var tilhængere af det. Det kan jeg kun beklage, og jeg kan kun beklage, at hr. Schlüter åbenbart er lige så dårlig til at tælle, som hr. Poul Hartling er. Jeg vil i hvert fald meget nødig flere gange høre det konservative folkeparti tale om, at det går ind for et frit boligmarked. Det har klart bevist, at det har opgivet ethvert håb i den retning.

Venstres ordfører gav udtryk for nogenlunde det samme, og nøjagtig de samme bemærkninger kan jeg knytte til venstres ordførers indlæg.

Hr. Henning Philipsen sagde, at det konservative folkeparti og venstre betragter disse lovforslag som et middel til at opnå et frit boligmarked. Nej, de udtalelser bruges udelukkende til at dække over, at de ikke længere selv tror på det.

Hr. Ingomar Petersen sagde, at jeg talte udelukkende for ejerne og tog udelukkende hensyn til dem. Ja, måske, men 8 partier her i salen tager udelukkende hensyn til lejerne, og det har folkettinget gjort i de sidste 35 år, så det var på tide, at nogle også begyndte at ville tage et rimeligt hensyn til grundejerne.

Hr. Kaj Hansen sagde, at man var sikkert ikke grundejer, hvis det ikke var så lukrativt at eje en udlejningsejendom. Jeg kan fortælle hr. Kaj Hansen, at masser af ejere af udlejningsejendomme har købt en udlejningsejendom for at få en lejlighed at bo i, og de har måttet betale ti gange den husleje, de øvrige lejere har måttet betale, for overhovedet at få den ejendomsregnskab til at løbe rundt. Hr. Kaj Hansen siger videre, at hvis ejerne er så utilfredse med det, så kan de jo bare lade ejendommen overtage af det offentlige til ejendomsvurde-

ringen. Det tyder på, at det er religionsbogen, hr. Kaj Hansen har læst op af, for jeg har i masser af tilfælde været ude for, at de kommunale, offentlige myndigheder bestemt ikke ville overtage ejendommene til de vurderinger, de selv havde sat dem til.

Den tidligere boligminister, hr. Johan Philipsen, siger, det er naturligt, at ejeren meddeler, at han ønsker at sælge. Ja, det er da rigtigt nok, og man skal ikke lade potentielle købere gå. Ja men det er ikke det, det drejer sig om. Der står udtrykkeligt i lovteksten, at ejendommen skal tilbydes lejerne til den pris, der ville kunne opnås til anden side, og hvis det skal opfyldes, så er man nødt til at gå ud og finde ud af, hvilken pris det er, og det kan man kun gøre ved at gå ud på det private marked og finde ud af, hvad handelsprisen er. Al den gang udenoms snak synes jeg er tåbelig, og at et liberalt parti kan tilslutte sig noget sådant, det underer mig.

Hr. Wilhjelm sagde, at målsætningen i 1966 var det frie boligmarked. Ja, det er rigtigt. Det siger man også i dag, men man nøjes med at sige det. Jeg tror ikke på det længere. Der findes ikke mere end ét parti her i folkettinget, der stadig væk er tilhænger af det frie boligmarked både i ord og gerning.

Schlüter (KF):

Jeg skal gøre en enkelt bemærkning til fru Kirsten Jacobsen. Det var jo en noget hektisk tale, der nu blev holdt. Det, der interesserer det konservative folkeparti, det er ikke bare de gyldne principper, men det er også et stykke arbejde, som bringer os i retning af det, vi i vore programmer går ind for. Vi går ind for, at vi skal have et frit boligmarked, og vi anser boligforliget for at være et væsentligt skridt i retning af et frit boligmarked. Det tror jeg også de fleste andre gør; i hvert fald er jeg bekendt med, at grundejerne bedømmer det på denne måde, og det er også berettiget. Lad mig bare for mit vedkommende slutte denne debat med fru Kirsten Jacobsen med at sige, at jeg lægger væsentlig mere vægt på et solidt, praktisk skridt i retning af at få mit principielle program på dette område opfyldt fremfor på at kunne stå og vifte med en sætning, der stadig bliver stående som teori i programmet. Man kan ikke få alt på én